

**VILTIS dėl
pasauliui,
kuriame
vyrauja
baimė**

VILTIS dėl pasauliui, kuriame vyrauja baimė

Per šimtmečius, kuriuos žmonija egzistuoja žemėje, šimtai milijonų žmonių prarado gyvybes per anksti dėl karų, o kai kuriais skaičiavimais – net iki vieno milijardo. Daugeliu atvejų, pasibaigus šiems karams, buvo tikimasi, kad vienos tautos agresija prieš kitą nepasikartos ir kad pasaulis kartą ir visiems laikams atsikratys baimės. Iš tiesų, skelbiant tokių konfliktų tarp tautų tikslus, dažnai vienas iš jų yra paskelbiamas kaip išsilaisvinimas nuo baimės.

Tai gali atrodyti kilnus tikslas, tačiau karams pasibaigus beveik visų dalyvavusių žmonių širdys neišvengiamai užpildomos dar didesne baime dėl ateities. Beveik po kiekvieno karo pasikartojantis nesugebėjimas išspręsti nesutarimų tarp tautų anksčiau ar vėliau vedė prie naujų konfliktų ir lėmė, kad baimė didėjo, o ne mažėjo. Toks yra žmonijos istorijos pasakojimas.

Šiandieninio pasaulio baimės yra giliai įsišaknijusios žmonių vadovų nesugebėjime rasti veiksmingų sprendimų problemoms, kurias sukelia savanaudiškumas ir neapykanta. Buvo laikas, kai žemės išminčiai sakydavo žmonėms, kad žmonija, evoliucijos proceso dėka, nuosekliai žengia link aukštesnės civilizacijos būklės ir kad baimė netrukus taps „praeitimi. „Pasaulis tampa vis geresnis“, – sakė

jie, – „ir netrukus turėsime taikos ir geros valios utopiją, kuri visada buvo pranašų svajonė ir poetų daina“.

Kaip įrodymą, kad šios šviesios ateities perspektyvos yra pagrįstos, mums buvo priminta apie švietimo pažangą ir pasakyta, kad apšviestas pasaulis žinos geriau, nei bandyti spręsti tarptautinius ginčus karo priemonėmis. Mūsų taip pat buvo prašoma atsižvelgti į didžiulius mokslo pasiekimus, nes ir jie prisidės prie ilgalaikės taikos tarp tautų. Be to, buvo tvirtinama, kad religija žemėje plinta taip sparčiai, jog netrukus visas pasaulis bus taip giliai persmelktas Jėzaus Kalno pamokslo filosofijos, kad karas taps neįmanomas. Deja, mes pernelyg gerai žinome, kaip visi šie ir daugelis kitų teiginių žiauriai žlugo.

BAIMĖS PRIPILDYTAS PASAULIS

Tačiau baimė dėl karo yra tik viena iš daugelio aplinkybių, kurios šiandieniniame pasaulyje kelia nerimą žmonių širdyse. Įžengdami į antrąjį naujojo tūkstantmečio ketvirtį, matome, kad daugelis kitų baimių kamuoja žmones, visuomenes ir tautas. Toliau pateikiame tik dalinį kai kurių iš šių baimių sąrašą:

Baimė, susijusi su politiniais nesutarimais ir poliarizacija šalyse, ypač vadinamajame Vakarų pasaulyje, kuri daugelyje valstybių sukėlė neramumus ir smurtą.

Baimė dėl, atrodo, nuolatinių konfliktų ir neramumų, kylančių Artimuosiuose Rytuose, bei jų galimo poveikio visam pasauliui.

Baimė dėl tolesnio santykių tarp pasaulio supervalstybių – Kinijos, Rusijos ir Jungtinių Valstijų, kurios visos yra gyvybiškai susijusios tarpusavyje tiek ekonomiškai, tiek kitais atžvilgiais, – pablogėjimo.

Baimė dėl dar nežinomų dirbtinio intelekto (AI) tolesnės plėtos pasekmių ir dėl to, ar žmonija sugebės saugiai kontroliuoti jo pažangą ir naudojimą.

Baimė dėl mažų, nepaklusnių valstybių, vyriausybių ir lyderių, kurie, nors ir maži, palyginti su pasaulio supervalstybėmis, galėtų padaryti didelę žalą svarbioms visuomenės grupėms, jei nebūtų suvaldyti.

Baimė, apskritai, dėl to, kas atrodo kaip nuolatinis finansinis ir ekonominis neapibrėžtumas tiek regioniniu, tiek nacionaliniu, tiek pasauliniu lygmenimis.

Baimė dėl didėjančių klimato kaitos padarinių, ypač dėl jos pasekmių, susijusių su galingesnių stichinių nelaimių, pavyzdžiui, niokojančių audrų, gaisrų, žemės drebėjimų ar beprecedentinių oro sąlygų pokyčių, tikimybės.

Baimė dėl nenumatytų ligų, tokių kaip tos, kurias matėme pastaraisiais metais dėl koronaviruso pandemijos ir jos niokojančio poveikio pasauliui.

Baimė, kad „kultūriniai karai“ toliau stiprės – ar tai būtų moralės, rasės, religijos ar kitose srityse – iki tokio laipsnio, kad visuomenė apskritai taps tokia susiskaldžiusi ir suskaidyta, jog netrukus gali žlugti dėl krypties trūkumo.

Galiausiai baiminamasi, kad visais šiais atžvilgiais bėdų požymiai toliau augs tokiu mastu ir visomis kryptimis, kad kils abejonių dėl pačios žmonijos išlikimo. Toks yra šiandieninio baimės kupino pasaulio būklė. Taigi klausiamo: ar yra tikra viltis, kad jis atsigaus ir kad baimė išnyks žmonių širdyse?

MŪSŲ DIENOS PRANAŠYSTĖSE

Nors dabartinės baimės ir sielvarto sąlygos daugelį pasaulio žmonių ištiko netikėtai ir nepaisant teiginių apie vis tobulėjančią civilizaciją, tai nebuvo staigmena atidžiems Biblijos tyrinėtojams; nes visose jos puslapiuose Dievo įkvėpti pranašai tai buvo pranašavę. Pavyzdžiui, pranašas Danielius pranašavo būtent šią žmonijos patirties erą ir apibūdino ją kaip „sunkumų laiką, kokio nebuvo nuo tada, kai atsirado tauta“ (Danieliaus 12:1). Jėzus pacitavo šią Danieliaus pranašystę ir paaiškino, kad ji išsipildys jo Antrojo atėjimo metu ir amžiaus pabaigoje.

Jėzus apibūdino kai kurias šio neramumų laikotarpio detales, sakydamas, kad žemėje bus „tautų siaubas ir sumaištis“, o žmonių širdys apims baimė, kai jie lauks to, kas ištiks žemę. (Evangelija pagal Luką 21:25, 26). Jėzaus užuomina apie baimę, kuri užplūs žmonių širdis, pakankamai aiškiai rodo, kad jis kalbėjo apie dabartinį laiką, nes niekada anksčiau žmonių tarpe nebuvo tokio plačiai paplitusio baimės jausmo kaip šiandien. Kai Jėzus sakė, kad žemėje bus tautų siaubas ir sumaištis, jis iliustravo šią mintį, palygindamas ją su jūros ir bangų šniokštimu. Tai išties labai tinkamas simbolis, atspindintis šiandienines

neramias, nepatenkintas žmonijos mases, kurios beviltiškai stengiasi išvengti to chaoso, kurį, kaip jos bijo, sukels veržiantis žmogiškojo savanaudiškumo potvynis, įgyvendinamas būtent tų pačių mokslo ir technologijų, kurios kažkada didžiavosi savo gebėjimu vesti pasaulį į taiką ir geranoriškumą.

Pranašas Dovydas taip pat pranašavo šiuos laikus, kuriuose mes gyvename; ir, kaip ir Jėzus, jis taip pat palygino pasaulio chaosą su negailestingu jūros ir bangų šėlimu, nes triukšmingi žmonių ir tautų reikalavimai smogia į civilizacijos, kuri kadaise buvo laikoma neįveikiama, gynybinius pylimus. Dovydo pranašystė skirta tiems, kurie tiki Dievo Žodžiu, ir apie juos jis sako: „Todėl mes nebijosime, nors žemė ir būtų sukrėsta, ir nors kalnai būtų nunešti į jūros vidurį; nors ten vanduo riaumotų ir banguotų, nors kalnai drebėtų nuo jo bangavimo.“ Psalmių 46:2, 3

„Mes nebijosime“, – skelbia pranašas. Kaip krikščionys, mums nereikia bijoti to, kas artėja žemeje; kitaip tariant, mes nebijosime, jei susipažinsime su Biblijos pranašystėmis ir tikėsime tuo, ką jos skelbia apie šiandieną ir rytojų. Biblijos pranašystėse pateikiamas vienintelis tikrasis dabartinių pasaulio vargų priežasties paaiškinimas, o „“ pateikia vienintelę viltingą šio dabartinio tamsaus baimės laikotarpio baigties perspektyvą. Žinoti Dievo planą, susijusį su žmonių likimu, reiškia turėti ramybę ir džiaugsmą savo širdyse, nepaisant baimės, kuri mus supa, ir gebėti skleisti raminantį užtikrinimą kitiems. Kaip, pagal Bibliją, turėtų baigtis šis tragiškas baimės ir sielvarto laikotarpis? Sakoma, kad dabartinis laikas susiduria su

likimu. Tai tiesa, tačiau Dievas valdo tą likimą, o pasekmės yra tokios toli siekiančios, kad vaizduotė beveik sutrinka, kai bandome jas suvokti. Trumpai tariant, faktai, kaip nurodyta Dievo Žodyje, yra tokie:

Dievo plane artėjame prie amžiaus pabaigos. Taip, netgi daugiau nei tai – artėjame prie pasaulio pabaigos. Tai nebus, kaip daugelis kadaise klaidingai manė, žemės pabaiga (Mokytojo knyga 1:4), bet Šėtono viešpatavimo žemėje pabaiga, kurią pakeis Kristaus viešpatavimas. Dabar mes gyvename jo sugrįžimo laikotarpiu ir ruošiamės jo karalystės įkūrimui.

JO ATĖJIMO ŽENKLAI

Kai Jėzus pranašavo mūsų dienų bruožus, skelbdamas, kad tai bus laikas, kai žmonių širdys bus kupinos baimės, jis atsakė į savo mokinių jam užduotus klausimus. Tie klausimai buvo: „Koks bus tavo atėjimo ir amžiaus pabaigos ženklas?“ (Evangelija pagal Matą 24:3). Cituodami šiuos klausimus, mes naudojome teisingą graikų žodžių „“ vertimą. Kai kuriuose Biblijos vertimuose ši ištrauka yra neteisingai išversta taip: „Koks bus tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?“ Tačiau mokiniai neklausė, kaip jie galės sužinoti, kada artėja Jėzaus sugrįžimo laikas, o veikiau – kaip jie sužinos, kada jis iš tikrųjų sugrįš.

Mokytojo atsakymas į šiuos klausimus suteikia vienintelį patikimą dabartinių pasaulio sąlygų paaiškinimą ir vienintelę tikrą viltį, kad ateis geresni laikai. Jis atskleidžia, kad artėjame prie dabartinio

amžiaus pabaigos ir gyvename Jo Antrojo Atėjimo laikais. Tai, savo ruožtu, reiškia, kad artėja laikas, kai išsipildys tie daugybė Dievo Žodžio pažadų, kurie kalba apie taikos, džiaugsmo ir gyvenimo palaiminimus, kurie bus suteikti žmonijai dėl artėjančios tūkstantmetės Kristaus, Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties, karaliavimo.

Tai nereiškia, kad Jėzus karaliaus žemėje kaip žmogus. Savo pirmąjį apsilankymą žemėje jis atliko kaip žmogus, kad, kaip pats paaiškino, galėtų atiduoti savo kūną mirtyje už pasaulio gyvybę. (Evangelija pagal Joną 6:51). Tačiau suteikęs išsilaisvinimo iš mirties priemonę, paaukodamas savo žmogiškumą ant Kalvarijos kryžiaus, jis prisikėlė iš mirusiųjų kaip šlovinga dieviška būtybė, tos pačios prigimties kaip ir pats Kūrėjas, „kurio niekas nėra matęs ir negali pamatyti“. 1 Timotiejui 6:16

Dėl pernelyg pažodinio kai kurių Dievo Žodžio pranašysčių aiškinimo susiformavo labai primityvios sampratos apie Kristaus Antrąjį atėjimą. Kai kurie manė, kad, kai Jis sugrįš, Jis bus matomas kaip danguje pakibęs žmogus, o tuo pačiu metu danguje ir žemėje įvyks milžiniški gamtos sukrėtimai, kurių naikinamoji galia privers atrodyti menką viską, ką žmogus kada nors sugebėjo padaryti, net ir panaudodamas branduolinius ginklus.

Tačiau dabar matome, kad pranašystės, kurios buvo panaudotos kaip pagrindas šiai klaidingai Kristaus Antrojo atėjimo sampratai, simboliškai apibūdina žmogaus sukurtų institucijų, kurios suformavo mūsų civilizaciją, sukrėtimą. Būtent tai pranašystės

apibūdina kaip pasaulio pabaigą – ne žemės pabaigą, bet tai, ką apaštalas Paulius apibūdina kaip „šį dabartinį piktą pasaulį“ (Galatams 1:4). Jėzus Šėtoną, Velnią, vadino „šio pasaulio kunigaikščiu“, taigi pasaulio pabaiga reiškia Šėtono imperijos pabaigą, jo viešpatavimo žmonių protuose ir širdyse pabaigą. Evangelija pagal Joną 12:31

Kiekvienas krikščionis turėtų džiaugtis pastebėjęs bet kokius požymius, rodančius, kad pasaulio pabaiga artėja. Visa žmonija džiaugsis, kai supras, kad Šėtono pasaulis pasiekė pabaigą; nes tada ji turės galimybę tapti naujo pasaulio piliečiais – ne dar vienos žmonių sukurtos civilizacijos, bet naujos tvarkos, kurioje valdžia ir įstatymai bus Kristaus karalystės.

Pasaulis, kurio pabaiga artėja net dabar, niekada nebuvo visiškai patenkinamas, net tiems, kurie labiausiai entuziastingai stengėsi išsaugoti jo egzistenciją. Tiesa, jame buvo daug gero, bet vyravo nuodėmė ir blogis. Ligų, skausmo ir mirties buvo visų baimės kupinas palikimas. Neapykanta ir karai sugadino žmonių laimę ir sunaikino tautų taiką.

Baimė dėl dar blogesnių dalykų, kurie laukia tiek čia, tiek pomirtiniame gyvenime, atėmė iš vyrų ir moterų džiaugsmą, kurį, bent jau laikinai, jie kitaip galėtų patirti. Iš tiesų, kaip skelbia Šventasis Raštas, tai buvo piktas pasaulis, ir kuo daugiau gilinamės į jo bruožus, tuo labiau suvokiame, kad Jėzus žinojo, apie ką kalba, kai paskelbė Šėtoną jo kunigaikščiu.

Visi galime džiaugtis, kad toks pasaulis artėja prie pabaigos ir kad, kaip skelbia Šventasis Raštas, jo

valdovas bus surištas ir galiausiai sunaikintas. Jėzus sakė, kad tie, kurie gyvena šiais laikais ir tiki Jo Žodžiu, pamatę, kaip išsipildo Jo pranašystės, turėtų pakelti galvas su viltimi ir džiaugsmu, nes artėja jų ir visos žmonijos išlaisvinimo iš nuodėmės ir mirties laikas.

PRIEŠAI SUNAIKINTI

Apaštalas Paulius, perteikdamas mums įkvėptą pranašystę apie Kristaus karalystę, skelbia, kad Kristus turi karaliauti, kol visi priešai bus pavergti po jo kojomis, o paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis (1 Korintiečiams 15:24–26). Tai rodo, kad vienas iš Kristaus viešpatavimo tikslų yra priešų – Dievo, žmogaus ir teisumo priešų – sunaikinimas. Nors mirtis bus paskutinis iš šių priešų, kurį išnaikins Kristaus viešpatavimas, kiti priešai bus sunaikinti dar iki to laiko, o tarp pirmųjų iš jų yra savanaudiškos ir nuodėmingos žemės institucijos, kurios trukdo Kristaus teisingumo ir teisumo viešpatavimui. Šių institucijų sunaikinimas reiškia laikinus sunkumus ir vargus žmonėms, kuriuos jos laikė vergijoje. Būtent tai pranašas Danielius apibūdina kaip „sunkumų laiką, kokio nebuvo nuo tada, kai atsirado tauta“. Danieliaus 12:1

Antrojo psalmo pranašystėje Jėzus vadinamas didžiuoju žemės karaliumi, kurį Dievas paskyrė valdyti. Buvo pranašauta, kad prieš jam pradedant karaliauti galybė ir šlovė, pasaulio tautos išgyvens „sunkumų“ laikotarpį, kokio nebuvo „nuo pasaulio pradžios iki šiol“. (Evangelija pagal Matą 24:21). Susiję su šiuo išpranašautu katastrofišku esamos tvarkos

sugriaudimu, per šiek tiek daugiau nei praėjusį šimtmetį mes tapome liudininkais daugelio Europos paveldimų valdovų dinastijų žlugimo ir po to sekusio chaoso pasaulio politikoje. Savo pranašystėje apie šiuos įvykius Jėzus paskelbė, kad visos žemės gentys gedės dėl jo atėjimo, ir šį gėdą šiandien matome visose pasaulio šalyse.

Tačiau galime dėkoti Dievui, kad šis sielvartas yra tik laikinas. Kristaus sugrįžimas buvo skirtas atnešti taiką, džiaugsmą ir gyvenimą mirštančiam pasauliui – ir tai bus galutinis rezultatas. Tačiau norint tai pasiekti, turi būti įsteigta nauja valdžia, o tai reikalauja to valdymo, kuriame Šėtonas buvo nematomas ir daugeliu atvejų nepažintas kunigaikštis, nuvertimo.

Jei kada nors susimąstėte, kodėl pasaulio lyderiai, besimėgaujantys visais šiuolaikinės kultūros ir švietimo privalumais, nesugebėjo ištraukti pasaulio iš jo sūkurių, vedančių į sunaikinimą, atsakymą rasite Biblijos pranašystėse. Atsakymas yra toks: dieviškoji įtaka įsikišo į žmonių reikalus, ruošiantis naujos tvarkos įkūrimui – įtaka, kuri palaipsniui daroma per dieviškojo Kristaus nematomą buvimą.

Nuodėmės ir savanaudiškumo institucijų – tų institucijų, kurios skatino priespaudą ir karą – nuvertimas yra tik dieviškojo Kristaus darbo pradžia. Tai panašu į chirurgo skalpelį, naudojamą mirštančio paciento gyvybei išgelbėti. Maždaug šešis tūkstančius metų žmonija miršta. Pats žmogus nesugebėjo rasti vaisto nuo nuodingos nuodėmės geluonės, kuri visiems neša mirtį. Dabar Kristus, Didysis Gydytojas, atėjo visa tai pakeisti, o pirmasis būtinas žingsnis –

perkelti žmoniją, t. y. pacientą, į naują aplinką ir pavesti ją teisingiems bei teisėtiems įstatymams. Būtent pasirengimas tam sukelia žmogiškosios valdžios žlugimą visame pasaulyje.

PASKUTINĖMIS DIENOMIS

Vieninteliai, kurie dar supranta, kas vyksta žemėje, yra tie, kurie tikėjimu yra pasirengę priimti Dievo Žodžio liudijimą. Jiems Biblijos pranašystės yra tarsi švyturys, skelbiantis, kad, nepaisant šio tamsiausio iš visų laikotarpių, kokį žmonija kada nors yra patyrusi, netrukus išauš šlovinga nauja aušra. Tai bus diena, kai sveikatos, džiaugsmo, taikos ir gyvenimo palaiminimai spinduliuos iš Kristaus, naujojo karaliaus, „“ buvimo – to šlovingo, dieviškojo valdovo, pranašišškai apibūdinto kaip „teisumo Saulė“, kuri „pakils su išgydymu savo sparnuose“. Malachijo knyga 4:2

Tačiau galiausiai, ir, tikime, jau netrukus, visa žmonija pradės suvokti, kad žmonių reikalų srityje veikia jėga, kuri pranoksta žmogiškai įkurtų vyriausybių galią. Tai taps akivaizdu dėl nuolatinių žmogiškųjų pastangų nesėkmių atkurti ilgalaikę taiką ir saugumą tarp žmonių.

Šiandieniniai pasaulio valdovai vis dar įsivaizduoja, kad jie yra žmonių likimo šeimininkai, kad jų išmintis ir įspūdinga kariuomenių jėga sugebės primesti taiką tautoms. Dievo būdas užtikrinti taiką vis dar paniekinamas pasaulio išminčių. Tačiau, kadangi visos jų pastangos ir toliau baigiasi nesėkme, palaipsniui jie pradės kreiptis pagalbos į aukštesnę valdžią. Tai, kas šiuo metu, kurį mes gyvename, dar yra ateities įvykis,

pranašas Michėjas apibūdina taip: „Paskutinėmis dienomis įvyks taip, kad Viešpaties namų kalnas bus įtvirtintas virš kalnų viršūnių ir iškilęs virš kalvų; ir žmonės plūs į jį. Ir daug tautų ateis ir sakys: „Eikime į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus; Jis mus mokys savo kelių, ir mes vaikščiosime Jo takais; nes iš Siono išeis įstatymas, o iš Jeruzalės – Viešpaties žodis“. Jis teis daugybę tautų ir sudraus tolimas galingas tautas; jos savo kardus perdirbs į plūgų geležtes, o ietis – į genėjimo kirtiklius: tauta nebekels kardo prieš tautą, ir jie daugiau nebesimokys kariauti. Bet kiekvienas sėdės po savo vynuogmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes tai pasakė kareivijų Viešpaties lūpos.“ Michėjo 4:1–4

Tai labai išsami ir raminanti pranašystė, kuri, atsižvelgiant į dabartinius įvykius, netrukus išsipildys, visai žmonijai suteikdama amžiną džiaugsmą. Pirmiausia atkreipkite dėmesį į laiko nurodymą: „Paskutinėmis dienomis tai įvyks.“ Šis pranašiškas posakis – „paskutinėmis dienomis“ – nereiškia tradicinės pasaulio pabaigos sampratos, nei šios žemės sunaikinimo, nei žmonijos egzistencijos žemėje pabaigos. Jis reiškia paskutines dienas, kai Šėtonas viešpataus žmonėms, paskutines nuodėmės ir mirties dienas, paskutines karo dienas ir paskutines visas tas blogio dienas, kurios kankino žmoniją nuo Edeno laikų iki dabar.

DABARTIS

Mes jau dabar gyvename šių pranašišκών „paskutinių dienų“ laikais ir jau tapome liudininkais kai kurių blogio apraiškw, kurios kankino daugumą tautų, sunaikinimo. Europos paveldimosios valdovų dinastijos, kurios Dievo vardu engė žmones, jau pasiekė savo pabaigą. Ir, dieviškiems planams įgyvendinantis šiomis paskutinėmis dienomis, galiausiai tapsime liudininkais totalitarinės diktatūros pabaigos, nesvarbu, ar ji būtų komunistinė, fašistinė, ar kitokia. Taip pat pamatysime, kaip baigsis karai ir kaip išnyks žlugdanti baimė, kuri dabar užpildo žmonių širdis.

Iš tiesų, pranašystėse numatytos paskutinės dienos yra šlovingas laikas, kurį mums tenka išgyventi, ir netrukus išsipildys pranašo žodžiai, kad Viešpaties namų kalnas bus įkurtas ant kalnų viršūnių, o žmonės plūs į jį. Viešpaties kalnas – tai Viešpaties karalystė. Danielius savo pranašystės antrajame skyriuje simboliškai vaizduoja žmonių viešpatavimą žemėje kaip spindinčią, žmogui panašią statulą, o šio viešpatavimo pabaiga pavaizduojama kaip šios statulos sunaikinimas. Sunaikinimo įrankis pavaizduotas kaip akmuo, kuris galiausiai išauga iki didžiulio kalno, užpildančio visą žemę. Aiškindamas šią nuostabią pranašystę, Danielius mums sako, kad šis kalnas, užpildantis visą žemę, yra Dievo karalystė.

Pranašas Michėjas šį kalną, arba Viešpaties karalystę, apibūdina kaip Viešpaties namų kalną. Šie Viešpaties namai yra Dievo valdymo namai, sudaryti iš tų, kuriuos Šventasis Raštas įvardija kaip Jo pačių sūnų šeimą.

Jėzus yra jų vadovas, o kartu su Juo bus tie, kurie priėmė kvietimą kentėti ir mirti su Juo. Jiems duotas pažadas, kad jie gyvens ir viešpataus su Juo. Apaštalas Paulius šiuo klausimu nuramina Mokytojo pasekėjus, sakydamas: „Pats Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai; o jei vaikai, tai ir paveldėtojai – Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi; kad, jei su Juo kenčiame, taip pat ir kartu būsime pašlovinti.“ Romiečiams 8:16, 17

Stebuklus daranti dieviškoji galia garantuoja šios naujosios valdžios sėkmę. Šėtonas manė, kad nužudė Jėzų, Taikos Kunigaikštį ir Karalių Karalių, bet dieviškoji galia prikėlė jį iš mirusiųjų. Tie, kurie kentėjo ir mirė kartu su juo, yra prikelti iš mirusiųjų per tai, ką Šventasis Raštas vadina „pirmuoju prisikėlimu“, kad jie galėtų gyventi ir karaliauti su Kristumi. Apreiškimas Jonui 20:6

Pranašystėje, aprašančioje pergalingą Kristaus karalystės valdymą, Izaijas mums sako, kad „Viešpaties Zastėpų uolumas tai įvykdys“ (Izaijas 9:7). Kai pagalvojame, kad Dievo galia jau prikėlė Karalių karalių iš mirusiųjų ir kad ta pati dieviškoji galia naudojama jo bendravaldžių atgaivinimui, ar galime abejoti Viešpaties gebėjimu per jį išpildyti visus savo gerus pažadus? Žinoma, ne!

KALNŲ VIRŠŪNĖSE

Todėl atkreipkime dar daugiau dėmesio į tai, kas buvo pažadėta. Pranašas Michėjas skelbia, kad šis Dievo valdovų namas bus įkurtas kalnų, arba karalysčių, viršūnėse – kitaip tariant, jis užims dominuojančią

padėtį visų tautų reikalų tvarkyme, nes, kaip teigia Izaijas, „jo valdžios ir taikos augimui nebus galo“ (Izaijas 9:7).

„Ir tautos plūs į ją“, – tęsia Michėjo pranašystė. Iki šiol žmonių patirtis rodė, kad kai imperialistinės vyriausybės siekė išplėsti savo įtakos sferas kitų tautų atžvilgiu, daugelis bėgo ieškoti prieglobsčio kitose šalyse. Tačiau Kristaus karalystės atveju taip nebus. Kai žmonės sužinos apie jos besiplečiančią galią, jie, kaip skelbia pranašas, plūs į ją.

Pateikdama mums daugiau detalių šia pačia tema, pranašystė tęsiasi: „Ir daug tautų ateis ir sakys: ‚Eikime, pakilkime į Viešpaties kalną, ... ir Jis mus mokys savo kelių, ir mes vaikščiosime Jo takais‘.“ Iki to laiko, kai ši pranašystės dalis išsipildys, tautos bus supratusios savo pačių kelių beprasmiškumą ir kvailystę. Kadangi visos jų pastangos išgelbėti pasaulį nuo chaoso ir pražūties baigėsi nesėkme, jos bus pasirengusios kreiptis tik į tą vienintelį, kuris gali suteikti sprendimą, – į Kristų, kuris iki to laiko bus pripažintas teisėtu žemės karaliumi.

Kai tautos bus pasirengusios mokytis Viešpaties kelių ir juos taikyti, koks bus rezultatas? Tai bus pačias laimingiausias rezultatas, nes pranašystė skelbia, kad jos savo kardus perdirbs į plūgus, o ietis – į genėjimo kirtiklius, ir kad jos daugiau nebesimokys kariauti. Žmogiškoji išmintis visada tvirtino, kad vienintelis būdas išlaikyti taiką yra būti pasirengus karui, tačiau šią tvarką pakeis naujasis žemės karalius, nes tautoms patekus į šventą karalystės įstatymų įtaką, žemės ištekliai, kurie anksčiau buvo nukreipiami karo

reikmėms, bus naudojami žmonių gyvenimo būtiniausiems reikmėms patenkinti.

Jie daugiau nebesimokys kariauti! Pagalvokite, kokius toli siekiančius pokyčius žmonių požiūryje ir patirtyje reiškia šie keli žodžiai! Jie panaikina šaukimą į kariuomenę taikos metu ir karo metu. Jie užtikrina visų tautų motinoms, kurios yra „“, kad jos neaugins savo sūnų tam, kad šie prarastų gyvybę kare. Jie panaikina militarizmą visomis jo bjauriomis formomis. Jie pašalina baimę iš žmonių širdžių, nes visi supranta, kad kai tautos nebesimokys karo, jos nebeįsitrauks į karą. Ačiū Dievui už švietimo programą, kurios mokymo plane nėra karo strategijos!

PO VYNMEDŽIU IR FIGMEDŽIU

Kadangi žmonės tuomet mokysis ir praktikuos taikos bei teismo kelius, jie turės ekonominį saugumą. Šis užtikrinimas mums pateikiamas tame gražiame vaizdinyje, kur kiekvienas žmogus sėdi po savo vynmedžiu ir figmedžiu. Tai tiesiog kitas būdas pasakyti, kad Kristaus karalystės valdymo metu žemės ištekliai bus prieinami visiems, o visų teisė dalytis tais ištekliais bus garantuota dieviškosios karalystės įstatymais. Kadangi tai bus tiesa, pranašystė priduria: „Ir niekas jų negąsdins.“ Ačiū Dievui už šį užtikrinimą, kad būsimieji laisvi nuo baimės.

Niekas jų neišgąsdins! Baimė dėl agresijos šiandien persekioja visų žmonių protus, ir ši baimė neapsiriboja tik galimybe ar grėsme, kad valstybės imsis agresijos. Ekonominė agresija, dėl kurios kyla kainų spekuliacija, masėms sukelia ne mažiau didelių kančių. Taigi

baimė, kurią daugeliu atžvilgių sukelia žmogaus nežmoniškumas kito žmogaus atžvilgiu, toliau griauja taikos ir džiaugsmo paveldą, kuris yra kiekvieno žmogaus, kurio pirmieji tėvai buvo sukurti pagal Dievo atvaizdą, teisė. Pagal Kristaus karalystės įstatymus ta teisė bus atkurta, nes tada niekas jų neišgąsdins.

MIRTIS NUGALĖTA

Nors Michėjo pranašystė yra graži ir teikianti viltį, ji neatskleidžia viso Dievo plano, susijusio su žmonių likimu Kristaus valdžioje. Pasaulis be karo ir be baimės dėl karo būtų žymiai geresnis pasaulis nei tas, kuris dabar artėja prie pabaigos. O jei prie to pridėtume visų ekonominio saugumo garantiją, turėtume tokį pasaulį, apie kokį svajojo filosofai, bet kurio niekada nesugebėjo sukurti. Vis dėlto vis dar liktų kitų baimių, taip pat sielvarto, skausmo ir mirties.

Vis dar būtų mirties baimė, o dėl viduramžių groteskiškų mokymų – baimė to, kas laukia po mirties. Vis dar būtų reikalingos ligoninės, gydytojai ir laidojimo biurai. Bet ačiū Dievui už kitus Jo Žodžio pažadus, kurie mus užtikrina, kad net ligos ir mirtis, su visais joms būdingais blogiais, bus sunaikintos Kristaus karalystėje.

Jau atkreipėme dėmesį į Pauliaus užtikrinimą, kad mirtis bus sunaikinta Dievo karalystėje. Dabar atkreipkime dėmesį į Izaijo 25:6–9 pranašystę. Šioje pranašystėje, kaip ir Michėjo pranašystėje, Viešpaties karalystė simbolizuojama kalnu, ir mums sakoma, kad šiame kalne mirtis bus praryta pergaleje, ir kad „Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų...

„Ir tą dieną bus pasakyta“, – tęsia pranašas, – „Tai yra mūsų Dievas; mes Jo laukėme, ... mes džiaugsimės ir linksminsimės Jo išgelbėjimu.“

Apie šią išgelbėjimo viltį mirstančiai žmonijai Naujajame Testamente kalba apaštalas Petras. Savo pranašystėje Petras pasakoja apie Kristaus Antrojo atėjimo tikslą – jis atneš tai, ką jis apibūdina kaip „visų dalykų atstatymo laikus, apie kuriuos Dievas kalbėjo per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“ (Apaštalų darbai 3:20, 21). Mes iš tiesų džiaugiamės žinia, kad antrasis atėjimas nesibaigs visko, įskaitant žemę, sunaikinimu, o, atvirkščiai, visko atstatymu ar atkūrimu. Tai reikš sveikatos atkūrimą gyviesiems ir mirusiųjų prisikėlimą.

Antrasis Kristaus atėjimas jau dabar veda prie dabartinės blogio tvarkos sunaikinimo, ruošiantis jo teisingumo ir meilės viešpatavimui. Tačiau tai yra tik savanaudiškų žmonių institucijų sunaikinimas. Žmonija – tiek gyvieji, tiek mirusieji – jei paklus Dievo įstatymams, bus atkurta į tai, kas buvo prarasta dėl nuodėmės. Žmogus neprarado namų danguje, bet žemėje. Žemė buvo sukurta žmogui, o kai žmogus buvo sukurtas, jam buvo suteikta valdžia virš žemės. Tačiau ši valdžia, kaip ir jo gyvenimas, buvo prarasta dėl nuodėmės. Šis prarastas rojus turi būti atkurtas, ir būtent šį atkūrimo darbą apaštalas Petras apibūdina kaip „visų dalykų atkūrimo laikus“. Jis skelbia, kad šį didingą Dievo tikslą nuo pat pasaulio pradžios pranašavo jo šventieji pranašai, o vienas iš šio pranašiško liudijimo pavyzdžių yra Dievo pažadas Abraomui.

Kitas iš šių pranašišių teiginių, apibūdinančių atkūrimo palaiminimus, kurie ateis žmonėms Kristaus karalystės „ “ valdymo laikotarpiu, yra tas, kuris jau buvo pacituotas – tas palaimintas pažadas, kad mirtis bus praryta pergalėje, o Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų. Pagalvokite, kokia tai bus permaina žmonių gyvenime! Dievas nušluostys žmonių ašaras, pašalindamas jų sielvarto priežastį; ir pagalvokite, kiek daug sielvarto priežasčių yra šiandieniniame pasaulyje ir ką tai reikš visai žmonijai, kai jos bus pašalintos!

VISŲ TAUTŲ TROŠKIMAS

Kitas Dievo pranašas, aprašydamas atkūrimo laikus, paskelbė, kad „išsipildys visų tautų troškimas“. (Agėjo knyga 2:7). Visos tautos trokšta taikos; jos trokšta apsaugos nuo agresijos; jos trokšta gerovės savo žmonėms; o pranašas Dovydas apie naują žemės karalių, Jėzų Kristų, skelbia, kad „jis teis vargšus iš tautos, išgelbės skurstančiųjų vaikus ir sutrupins priespaudėją“. Psalmių 72:4

Kitu atkūrimo pažadu pranašas Izaijas skelbia, kad tada – tai yra, Kristaus ir jo bažnyčios viešpatavimo metu – „šlubas šoks kaip elnias, o nebylio liežuvis giedos“. Jis taip pat sako, kad „akliems atsivers akys, o kurtiesiems atsivers ausys“. (Izaijo 35:5, 6). Tai neabejotinai susiję su tais, kurie yra akli ir kurti Dievo dalykams. Tokių yra milijonai, nes apaštalas Paulius mums sako, kad šio dabartinio pikto pasaulio dievas, kuris yra Šėtonas, Velnias, apakino visų netikinčiųjų

akis ir taip sutrukdė jiems pažinti, mylėti ir šlovinti tikrąjį meilės Dievą. 2 Korintiečiams 4:4

Kitas Dievo pranašas, apibūdindamas atkūrimo palaiminimus iš dar kito požiūrio taško, apie tuos tūkstantį Kristaus viešpatavimo metų sako, kad tuomet Viešpaties šlovės pažinimas užpildys žemę taip, kaip vandenys dengia jūrą (Habakuko knyga 2:14). Žmonės nebegarbins įvairių dievų ir nebeskatins prieštaringų religinių įsitikinimų. Šiuo klausimu kitoje pranašystėje skelbiama, kad Dievas „suteiks žmonėms gryną kalbą [arba žinią]“, ir kad jie „šauksis Viešpaties vardo, kad Jam tarnautų vieningai“ (Sofonijas 3:9). Tada žmonės galės laisvai garbinti ir tarnauti tikrajam meilės Dievui visa širdimi ir su tikru supratimu.

Apreiškimo Jonui knygoje randame dar vieną nuostabų pažadą apie palaiminimus, kurie ištiks žmones Kristaus karaliavimo metu. Joje skelbiama, kad tada „Jis nušluostys kiekvieną ašarą iš jų akių. Nebebus nei mirties, nei gedulo, nei verksmo, nei skausmo, nes senoji tvarka praėjo“ (Apreiškimo Jonui 21:4).

Sunku įsivaizduoti pasaulį, kuriame nebūtų mirties, bet Dievas pažadėjo, kad taip bus, ir mes tuo tikime bei semiamės drąsos. Jei tokį pažadą būtų davęs kas nors, turintis mažiau galios nei Dievas, galbūt turėtume pagrindo abejoti. Tačiau Kūrėjas gali išpildyti tokius pažadus, nes Jis yra gyvybės šaltinis. „Jame mes gyvename, judame ir esame“, – skelbė apaštalas Paulius. Apaštalo darbai 17:28

Mes nesuprantame, kas mus verčia gyventi ir kas suteikia jėgų judėti, bet Dievas tai žino, ir Jis yra visiškai pajėgus suteikti amžinąjį gyvenimą visiems, kurie paklus Kristaus karalystės įstatymams. Būtent tai Jis ir pažadėjo padaryti. Būtent šiuo tikslu Kristus sugrįš ir įkurs savo karalystę. Tačiau Šventajame Rašte teigiama, kad kiekvienas, kuris, esant palankioms to meto aplinkybėms, atsisakys tikėti ir paklusti, bus, kaip sako Petras, „išnaikintas iš tautos“ (Apaštalų darbai 3:23). Amžinasis gyvenimas bus suteiktas tik tiems, kurie to nusipelnys tikėjimu ir paklusnumu.

VILTIES ŽINIA

Tai yra šlovinga viltis, kurią dabar galima siūlyti žmonėms, gyvenantiems sielvarto ir baimės kupiname pasaulyje. Tai šlovinga viltis, ir ją skelbdami mes sekame pranašo patarimu, kai jis rašė: „Sakykite tiems, kurių širdis bijo: „Būkite stiprūs, nebijokite! Štai jūsų Dievas ateis su kerštu, Dievas su atlygiu; Jis ateis ir jus išgelbės“ (Izaijo 35:4).

Vienas iš apibūdinamųjų vardų, pranašystėse suteiktų mūsų dienoms, yra Keršto diena. Tai laikas, kai Dievo teisusis pyktis pasireiškia nuverčiant senovines nuodėmės ir priespaudos sistemas bei institucijas. Nors žmonės patiria baimę ir sielvartą dėl šio dabartinio pikty pasaulio išraunimo su šaknimis, galutinis Dievo tikslas yra išgelbėti žmones nuo nuodėmės ir mirties, įkuriant Kristaus karalystę. Todėl šiandieniniam pasauliui, šiam baimės apimtam pasauliui, galime pasakyti: „Nebijokite“ (), nes

dieviškas įsikišimas į žmonių reikalus netrukus atneš taiką, sveikatą, gyvenimą ir amžinojo išgelbėjimo galimybę visoms žemės šeimoms.